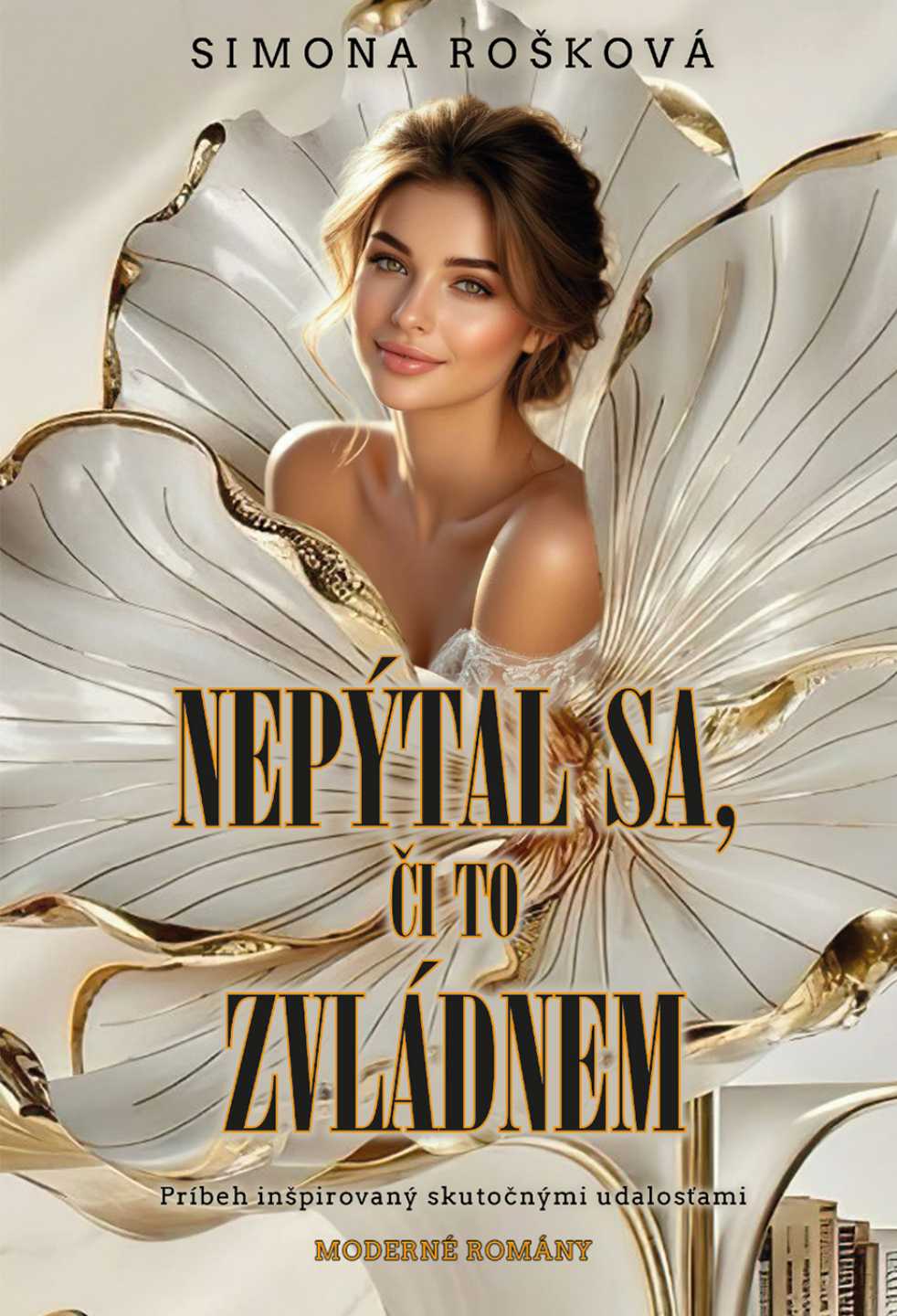

SIMONA ROŠKOVÁ

NEPÝTAL SA, ČI TO ZVLÁDNEM

Príbeh inšpirovaný skutočnými udalosťami

MODERNÉ ROMÁNY

SIMONA ROŠKOVÁ

NEPÝTAL SA,
ČI TO
ZVLÁDNEM

I. vydanie

Copyright © 2025 Simona Rošková

MODERNÉ
ROMÁNY

Vydalo vydavateľstvo MERIDIANO-press, s.r.o.

Myslavská 120/94, 04016 Košice ako svoju 81. publikáciu

www.moderneromany.sk

Zodpovedná redaktorka: RNDr. Iveta Baníková

Grafický design obálky: Branislav Hudák

Sadzba: Branislav Hudák

BN 147522/01

Tlač: TBB, a.s., Banská Bystrica

 TBB®

ISBN 978 - 80 - 8214 - 218 - 4

SIMONA ROŠKOVÁ

NEPÝTAL SA,
ČI TO
ZVLÁDNEM

MODERNÉ
ROMÁNY

moderné romány

Copyright © Simona Rošková 2025

Príbeh inšpirovaný skutočnými udalosťami.

Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie alebo sú súčasťou vymysleného deja. Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami, miestami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať alebo prenášať akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez písomného súhlasu vydavateľstva.

PROLÓG

Peklo.

Niektorí ho opisujú ako miesto večného zatratenia a hrozných múk. Poznáte ho? Boli ste tam niekedy? Viete, ako to tam vyzerá?

Ja som si myslela, že viem. Ach, ako veľmi som sa mylila.

To, čo som zažila ja, nebolo peklo. Bolo to niečo oveľa horšie.

Keď som bola malá, myslela som si, že peklo je miesto s neznesiteľným horúčavami. Môj detský mozog bol ovplyvnený rozprávkami a knihami pre deti. Moja sestra mi často hovorievala, že som pre peklo príliš dobrá a slušná. A ja som jej verila. S touto myšlienkou som žila pokojne celé roky.

A teraz... teraz sa mi v snoch zdá, že stojím v akomsi kruhu. Ruky mám zviazané za chrbtom hrubým lanom, ktoré sa mi zarezáva do zápästí. Na sebe mám dlhú, bielu nočnú košeľu a chrbtom sa opieram o vysoký drevený kôl. Okolo tela mám omotané lano, ktoré mi pevne zvierá brucho, tlačí ma na prsiach a ramenách, zarezáva sa mi do

stehien a členkov. Konce sú pevne prichytené ku kolu. Bo-
sými chodidlami sa dotýkam drevených klátikov.

Ktokoľvek iný by sa na mojom mieste cítil vystrašený.
Ale ja nie! Stojím vzpriamene, so vztýčenou hlavou, pri-
pravená prijať svoj osud. Som pokojná. Absolútne zmie-
rená so svojou smrťou. Namiesto strachu cítim len slabý
závan chladu. Neviem, odkiaľ prichádza.

Som sama. Vždy som bola.

Privriem viečka a zbystrím sluch. Z diaľky ku mne do-
lieha krik, plač a zmätok. Ten nárek je ostrý, kvílivý, boles-
tivý. Poznám ten plač. Je detský. Počujem nesmelé kroky,
ale nikoho nevidím. Potom nastane ticho. A zrazu niekto
škrtne zápalkou.

Neviem, kto to urobil. Bojím sa otvoriť oči. Odrazu už
nie som taká odvážna. Strach prenikol do každého póru
môjho tela. Žmurknem a s hrôzou sa rozhlídnem. Okolo
mňa je len ticho, prázdnota a osamelosť.

Pod nohami začítim teplo. Keď upriem pohľad k prstom,
zbadám malý plamienok. Z očí mi vyhrknu slzy, horúce
ako oheň pod mojimi chodidlami.

Snažím sa pohnúť. Chcem sa vyslobodiť. Mykám ruka-
mi, zapieram sa chrbtom, krčím prsty na nohách, dvíham
päty... Márne.

Sústredím sa len na jediné. Prežiť.

Z malého plameňa sa pomaly stáva veľký oheň. Dre-
vené klátiky podo mnou praskajú, horia. Plamene mi už
olizujú chodidlá. Vzduch je hustý, dusivý, plný dymu a po-
pola, ktorý ma štípe v očiach a páli v pľúcach. Tvár mám
mokrú od potu a špinavú od prachu.

Mám pocit, že kričím, no z hrdla mi nevyjde ani hlások. Hrdlo mám suché a stiahnuté, akoby ho niečo zvieralo. Som pripravená zomrieť? Neviem.

Oheň sa vyšplhal na spodný lem mojej nočnej košele. Oranžovo-červené plamene sa ťaťahujú ku mne. Chcem kričať, no telo ma neposlúcha. Ústa mám pevne zovreté.

Som statočná. So zahmleným zrakom sledujem, ako sa ku mne plamene približujú, ako sa ovíjajú okolo môjho tela. Je to zvláštne. Na chvíľu sa mi zdá, akoby ma láskali. Ako obrovské, žeravé chápadlá.

Nie!

Zrazu ich vidím jasne.

Nie sú to plamene. Sú to ruky. Mužské ruky. Dlane, predlaktia. Svalnaté, chlpaté, tetované, dlhé, štíhle. Množstvo rúk, ktoré sa ku mne ťaťahujú. Dotýkajú sa ma. Trhajú zo mňa nočnú košeľu. Hladia ma. Telo sa mi napína pod ich dotykmi. Snažím sa im uniknúť, ale laná sú príliš pevné. Srdce mi bije ako splašené. Zaplaví ma panika a bezmocnosť.

Vzdych je ťažký, elektrizujúci, plný šepotov, ktorým nerozumiem. Neviem, či ma chcú zachrániť... alebo niečo horšie.

A tu sa sen zakaždým končí.

Srdce mi tlklo, akoby som práve prebehla cieľ polmaratónu. Z čela mi stekal pot. Otvorila som oči a zistila, že žijem.

Našťastie... alebo nie?

Keď nad tým všetkým uvažujem, premýšľam, či to bola chyba. Moja? Možno. Jeho? Je to možné. Ale ako sa hovorí, človek je zodpovedný len za svoje vlastné činy.

Keby sa dal čas vrátiť...

Urobila by som to znova? Neviem. Rozhodla by som sa vtedy inak? Možno. Možno nie.

Niekedy mám pocit, že som so životom podpísala zmluvu. Zmluvu s diablom. Vždy chcel viac a viac. A vždy mi všetko vzal a nikdy nič nedal. Len bolesť. Stratu. Hanbu. Utrpenie.

V mojom živote boli chvíle, na ktoré ma nikto nepripravil.

Boleli tak silno, že smrť bola jediným východiskom.

S tou myšlienkou som sa pohrávala už dlho.

Lebo iný spôsob, ako sa zbaviť tej bolesti, som nepoznala.

A keď mi diabol šepkal do ucha, že som na dne, že som jeho, že ma nikto nepotrebuje, že som nič... uverila som mu.

Občas som počula slabý detský hlások. Tichý, ale vytrvalý. Nabádal ma, aby som vstala. Aby som bojovala a nevzdávala sa. V tej chvíli som nevedela, či to ešte chcem...

KAPITOLA 1

Upachtená a unavená som sa vliekla z práce domov. Pomaly som kráčala po zasneženom chodníku medzi blokmi, keď mi vo vrecku kabáta zavibroval mobil. Stiahla som si rukavice z prstov, aby som mohla prijať hovor. Na displeji sa objavilo sestрино meno.

„Áno?“ vydýchla som.

„Čau! Tak čo, sestrička, si pripravená na zajtra?“ vychrlila Karolína skôr, než som jej stihla odzdraviť.

„Všetko je pripravené, zavolala som moje aj tvoje kamošky. Uvidíš, bude to bomba. A ten striptér... och,“ rozplývala sa, akoby v živote nevidela pekného chlapa.

„Fakt si mi objednala striptéra? Ty nie si normálna,“ zasmlala som sa a prevrátila oči nad jej bláznivým nápadom. Z úst mi vychádzali obláčiky pary. Pridala som do kroku, cítila som, ako mi mráz zalieza pod kožu. Prsty som mala červené a meravé, úplne bez citu. Mobil mi takmer vypadol z dlane. Prehodila som ho do druhej ruky, a tú skrehnutú rýchlo schovala späť do vrecka.

„Čo by to bolo za rozlúčku so slobodou bez sexi chlapa?“ kričala natešene. „Veď tak sa to robí! Poslednýkrát

sa môžeš zabaviť s cudzím mužom. A potom bude z teba vydatá a unudená panička,“ mudrovala so smiechom.

„Kaji, vieš, že na také výstrelky si nepotrpím,“ vzdychla som. Svojho partnera som milovala. Iní muži ma nezaujímalí.

Konečne som došla k bráne. Vytiahla som z vrečka kľúče, priložila čip. Dvere so bzukotom povolili a vošla som do vchodu.

„Nebud’ taká prudérna. Zabavíme sa,“ pokračovala Karolína. Bola tvrdohlavá. Keď si niečo vzala do hlavy, nikto ju nepresvedčil o opaku. Bola rodená veliteľka, no zároveň mala zmysel pre empatiu a spravodlivosť.

„Doriti,“ vyhrklo zo mňa znechutene, keď som si prečítala oznam na výťahu.

„Čo je?“ spýtala sa hneď zvedavo.

„Nejde výťah. Toto už nie je normálne,“ rozčuľovala som sa.

„Kašli na výťah, sestrička. Horšie veci sa stávajú a tvoja postava sa ti poďakuje.“

„Máš pravdu,“ vydýchla som, stúpajúc po schodoch. „Už sa neviem dočkať, kedy nám konečne dokončia dom,“ dudrala som si popod nos. Nohy ma príšerne boleli.

„Stáva sa z teba ufrflaná snobka, a to ešte nie si ani vydatá,“ smiala sa Karolína, no v jej hlase som započula malú výčitku.

„Nemyslela som to tak,“ ospravedlňovala som sa zahabene. V tej chvíli som túžila len po jedinom, vyzuť si čizmy na vysokom podpätku.

„Ja viem, sestrička. Nerob zo všetkého vedu. Končím, idem nakrmiť hladný žalúdok mojej dcéry,“ zvolala do mobilu.

V pozadí som počula plač a detské dožadovanie sa.

„Dobre,“ odpovedala som rýchlo.

„Nezabudni sa sexi obliecť!“ dodala provokačne a zložila.

Kútiky pier sa mi roztiahli do úsmevu. Pokrútila som hlavou. Karolína všetko zľahčovala, z ničoho si nerobila ťažkú hlavu.

Podupkala som pred dverami, aby som sa zbavila snehu z čižiem, a odomkla byt na treťom poschodí. Chvalabohu, že nebývam spolu so snúbencom vyššie, pomyslela som si otrávene.

V byte vládlo ticho a tma. Zapálila som svetlo v chodbe. Ovanula ma vôňa domova a čerstvo vypranej bielizne. Vyzliekla som si kabát a konečne uľavila boľavým nohám. Skrehnutými prstami som si pomasírovala ubolené chodidlá.

Viktor nebol doma. Prepadla ma zvláštna clivota.

Zvyčajne sme sa z práce vracali spolu. Cestou sme sa zastavili na nákup alebo na kávu. Viktor bol spolumajiteľom úspešnej vidieckej reštaurácie. Keď bývalá prevádzkarka odišla do dôchodku, Viktor sa za mňa prihovril u svojho spoločníka a už tretí rok som podnik viedla ja. Na mojich pleciach ležalo prakticky všetko. Nevadilo mi to, svoju prácu som mala rada.

Horšie som znášala samotu. Bola som na Viktora až priveľmi naviazaná. Považovala som to za prirodzené. Spo-

znali sme sa, keď som mala sedemnásť. Rok sme sa stretávali, randili ako mladí ľudia. Boli sme zaľúbení až po uši. Pár mesiacov po maturite mi navrhol, aby som sa k nemu presťahovala. Bola som bez seba od šťastia.

Vtedy ešte býval s rodičmi vo veľkom štvorizbovom byte na opačnom konci mesta. Moja mama nemala nič proti tomu, že odchádzam z domu. Dokonca sa mi zdalo, že sa jej uľavilo. Čoskoro si našla priateľa a odišla s ním žiť do zahraničia.

Karolína bola v tom čase čerstvo vydatá. Bola odo mňa staršia o šesť rokov. Mali sme spoločnú matku, ale každá iného otca. Ja som toho svojho nikdy nepoznala, vraj sa na mamu vykašľal hneď, ako zistil, že je tehotná. Keď som sa naňho spýtala, vždy len odsekla, že to bol obyčajný kretén a že ho v našich životoch nepotrebujeme.

Časom som sa prestala vypytovať. Silné puto som si vytvorila so sestrou. Po maminom odchode sa náš vzťah ešte viac upevnil.

Karolína bola na tom lepšie. So svojím otcom prežila šesť rokov. Potom sa ich kontakt na čas prerušil, no neskôr sa opäť stretli. Po jej osemnástke však zmizol nadobro. Zvykli sme si, že v domácnosti žijú tri ženy. Keď sa Karolína odsťahovala, mala dvadsaťtri a ja som sa práve bezhľavo zamilovala do Viktora. Bol ako svetlo v tme. Našla som v ňom spriaznenú dušu, priateľa, partnera, milenca.

Nevedela som si život bez neho predstaviť. Bol chápavý a galantný, ale nie ku každému. Vo svojom vnútri ukrýval malého chlapca, ale aj poriadneho rebela. Frajer s ostrým jazykom, no s milujúcim srdcom.

Občas bol drsný, ale boli chvíle, keď dokázal byť veľmi nežný. Vedel počúvať, no boli dni, keď som preňho akoby neexistovala. Vtedy sa uzatváral do seba, trávil viac času v práci alebo s kamarátmi.

Jeho pohľad bol úprimný, plný citu. Tak som ho vnímala. Ochraňoval ma ako tiger a mne sa to páčilo. Nikdy ku mne nebol hrubý, no aj tak som poznala túto jeho stránku. V spoločnosti zo mňa nespúšťal oči, a občas som mala pocit, že žiarli, ak sa na mňa pozrel iný muž. Vtedy sa v ňom prebúdza inštinkt ochranára. Lietali slová, niekedy aj päste.

Nikdy na mne nešetril. Zahŕňal ma darčekmi, vedel ma rozosmiať, ale aj zraniť. Najčastejšie slovami. Milovala som ho tak, že som mu všetko odpúšťala. Verila som, že v každom vzťahu sa občas zatiahnu mračná. U nás sa slnko zakaždým ukázalo späť. Boli sme nerozlučná dvojica. Rád hovorieval, že budeme spolu navždy a naše začiatkové písmená mien nám to budú vždy pripomínať. Vanda a Viktor. Dve vďaka.

Jedno bez druhého nedáva zmysel.

Jedno bez druhého je ničím.

Verila som mu.

Žila som iba pre neho.

Bol mojím princom na bielom koni. Teda... v mojom prípade skôr na čiernom Mercedese.

Keď ma pred rokom požiadal o ruku, bez váhania som súhlasila. Na tento okamih som čakala sedem rokov. Naša svadba bola naplánovaná presne o dva týždne. Na Valentína.

KAPITOLA 2

Vošla som do priestrannej kúpeľne, aby som si opláchla ruky. Okamžite ma ovanula príjemná mužská vôňa – Viktorov parfum. Všimla som si, že sprchovací kút bol mokrý a po kachličkách stekali kvapky vody. Vlhký uterák ležal pohodený na práčke. Automaticky som kút vytrela dosucha a uterák prevesila cez dvere. Áno, ani Viktor nebol dokonalý.

V tej chvíli mi došlo, že môj snúbenec musel byť doma. Snažila som sa vybaviť si, či mi spomínal, že má po práci ešte niečo.

Vybehla som z kúpeľne a z vrečka kabáta vytiahla mobil. Nič. Žiadna správa. Vytočila som jeho číslo. Žalúdok sa mi stiahol úzkosťou. Nechala som mobil zvoniť, no nikto ho nezdvíhal. Preľaknuto som pribehla ku kuchynskému oknu. Jeho auto na parkovisku nestálo. Keď som prichádzala, nevšimla som si, či parkuje pred bytovkou, bola som zamestnaná rozhovorom so sestrou.

Na displeji som stlačila posledné volané číslo a od nervozity som si začala hrýzť spodnú peru. Zo slúchadla sa ozval ženský hlas: „Volaný účastník je momentálne nedostupný.“ Skoro ma od jedu porazilo. Viktor mi mobil vždy

dvihol. A keď nemohol, ozval sa neskôr. Nebolo preňho typické mať vypnutý telefón a jeho nedostupnosť neveštila nič dobré.

Zlostne som hodila mobil na stôl.

Kde si? Prečo si nedostupný? A s kým si?

Tá posledná otázka ma zožierala najviac. Z kabelky som vytiahla cigarety. V jeho prítomnosti som nefajčila, nemal to rád. No vždy som mala niekde ukrytú škatuľku na výnimočné prípady. Nebola som zarytá fajčiarka, ale občas, keď som bola nervózna, alebo keď som si pri káve posedela so sestrou či so susedou z druhého poschodia, dopriala som si tento pôžitok. Bolo to asi jediné tajomstvo, ktoré som pred Viktorom mala.

Obliekla som si kabát a vyšla na balkón. Sneženie zosilnelo. Trasľavými prstami som si zapálila cigaretu a slastne do seba vtiahla poriadnu dávku nikotínu. Nohy ma oziabali v silonkách, ale bolo mi to jedno. V hlave mi vírili dobiedzavé otázky ako splašený roj včiel. Ťažko som si povzdychla.

Kde, doriti, si?

Zrakom som prehl'adávala okolie sídliska. Triasla som sa od zimy, ale ani to mi nezabránilo, aby som si hneď zapálila ďalšiu cigaretu. Snažila som sa upokojiť, ale moje nervy si robili, čo chceli.

S hnevom som za sebou zabuchla balkónové dvere.

Čo ak sa mu niečo stalo?

Ustarostene som dosadla na koženú stoličku. Cítila som, že sa niečo deje, ale nevedela som to pomenovať. Hnevala som sa na Viktora, že mi nič nepovedal, no ešte viac ma

hneval jeho vypnutý mobil. Z práce odišiel skôr, dohodli sme sa, že sa stretneme doma.

Tak kde, dočerta, je?!

Tešila som sa, že si urobíme pekný večer. Bol predsa piatok. Objednali by sme si večeru, otvorili fľašu vína. Možno by sme zašli do reštaurácie. Pozreli by sme si film a nakoniec by sme skončili jeden druhému v náručí. Možno sa to niekomu zdá nudné a stereotypné, ale ja som milovala naše spoločné piatky a víkendy. Vtedy som si naplno užívala jeho blízkosť.

Zbožňovala som jeho zastretý hlas, spôsob, akým sa na mňa pozeral. Milovala som dotyk jeho rúk na mojom tele. Bozkával ma tak, že aj po rokoch sa mi z tej predstavy zatočila hlava. Automaticky som si prešla prstami po perách. Spomienky na milovaného muža zrazu prekryl strach. Znova som mu zavolala. Stále bol nedostupný. Čoraz viac som prepadala panike. Ešte nikdy som necítila taký šialený strach z neznámeho. Určite sa o chvíľu vráti, utešovala som sa v duchu. Nie som predsa žiadna stíhačka, karhala som sa vzápätí.

Napila som sa minerálky priamo z fľaše. Snažila som sa spamätať. Do kávovaru som vložila kapsulu, strčila šálku na podnos a stlačila gombík. Kým sa šálka plnila kávou, vyzrela som cez okno. Nič sa nezmenilo. Čierny Mercedes neparkoval pod oknami.

S horúcou kávou v ruke som prešla do obývačky a zapla televízor. Potrebovala som počuť nejaké hlasy, len aby som sa nezbláznila. Mrkla som na hodinky, bolo niečo po šiestej. Moja myseľ bola plná obáv a neistoty.

moderné romány

Nepanikár! Len pokoj. Domov sa určite vráti. Presviedčala som sa dookola.

Vtom zaznelo hlasné zaklopanie.

KAPITOLA 3

Skoro som sa obľiala kávou, tak som sa preľakla. Prvé, čo mi napadlo, bolo, že si Viktor niekde zabudol kľúče. Rýchlosťou blesku som vystrelila z gauča a rozbehla sa k vchodovým dverám. Rozrazila som ich.

Sklamane som civela na Ivanu, susedu, čo bývala pod nami.

„To si ty,“ privítala som ju s nevôľou. Všimla som si, že ustúpila o krok dozadu. Môj hnev na Viktora sa predral von. V momente som sa však spamätala, veď Ivana za nič nemohla. „Prepáč, pod’ dnu,“ pokynula som rukou, aby vošla do chodby.

„Idem nevhod?“ opýtala sa slušne a pobrala sa do obývačky.

„V pohode, len som ťa nečakala,“ odvetila som pravdivo. „Chceš kávu?“ ponúkla som ju.

„Vino?“ navrhla so smiechom a mykla plecom.

„A vieš, že hej!“ zvolala som, možno trochu odmerane.

Podišla som k malej barovej skrinke a vytiahla fľašu červeného.

„Môže byť?“ otočila som etiketu smerom k nej.

„To je jedno,“ usmiala sa a pohodlne sa usadila do kresla.

V kuchyni som otvorila fľašu, z linky vybrala dva poháre na stopke a vrátila sa k Ivane. Všimla som si, ako ma zvedavo pozoruje, kým som rozlievala víno do pohárov.

„Stalo sa niečo? Si nejaká divná,“ poznamenala a vzala do ruky pohár.

„Viktor nie je doma,“ precedila som cez zuby a napila sa.

„No a?“ vypleštila nechápavo oči. „Žiadny chlap nebude sedieť pri ženskej sukni.“

„Viem, len...“ zháčila som sa. Vôbec som nevedela, čo jej mám na to povedať. „Nie som zvyknutá, že nie je doma a neviem, kde je,“ vydýchla som nakoniec zahanbene.

„Chlapi sú takí. Robia si, čo chcú, a ženu berú ako samozrejmosť,“ odvetila. „Moja zlatá, ja by som mohla o mužoch romány písať,“ dodala veselo a zašklábila sa.

„Viktor taký nie je,“ ospravedlňovala som ho. Cítila som sa ako hlupaňa.

„Zlatko, každý muž má svoje tajomstvá. Možno sa len niekde zdržal,“ povedala, keď videla, ako mi vyletelo obočie. „Prestaň sa tak tváriť, o pár dní sa beriete. Určite si niekde vybehol s kamarátmi,“ dodala miernejšie, aby rozptýlila moje obavy.

„Možno máš pravdu. Asi som len paranoická,“ dvihla som pohár s vínom smerom k nej. „Čo tvoja malá?“ slušne som premostila na inú tému.

„Tento týždeň je u svokry,“ odvetila znechutene a po-
usmiala sa.

Ivana bola rozvedená matka s päťročnou dcérou. S bývalým partnerom mala striedavú starostlivosť.

„U svokry? A čo tam robí?“ zatvárila som sa nechápavo.

„Ten idiot mi na poslednú chvíľu zavolať, že si ju teraz k sebe nemôže vziať. Pohádali sme sa ako psy,“ rozčuľovala sa.

Žalúdok sa mi na chvíľu upokojil, keď som počúvala Ivanine problémy, no mysl'ou som bola stále pri Viktorovi.

„Chápeš to? To je choré, čo si ten kretén dovoľuje. Máme presne rozdelené týždne. Podľa toho mám prispôbenú robotu,“ nadávala. „Dáme cigu?“ navrhla a už vybrala škatuľku cigariet z mikiny.

Kývla som hlavou smerom k balkónu. Z kuchynskej stoličky som stiahla kabát a prehodila si ho cez plecia. Fajčili sme v tichu, každá ponorená do svojich myšlienok. Očami som sledovala okolie, dych sa mi zrýchlil.

„Ešte šťastie, že mám dobrú svokru, na rozdiel od jej nepodareného syna,“ podotkla po chvíli Ivana. „Fuj, ale je hrozná zima,“ odhodila ohorok do snehu.

Cestou do obývačky som neodolala a pozrela na mobil. Žiadna správa. Na hrudi som pocítila ťažobu.

S Ivanou sme sa poznali asi dva roky. V jednu sobotu som našla pred dverami plačúce dieťa. Bola som šokovaná. Kým som však stihla dievčatko utíšiť, počula som po schodisku vykrikovať: „Lujza, Lujzička, kde si?“ Hlas mladej ženy bol hysterický.

Ozvala som sa, že dieťa je o poschodie vyššie. Mladá mamička schytila dcéru do náručia, venovala mi vd'ačný pohľad a zbehla dole schodmi. O niekoľko dní sa mi prišla

osobne poďakovať – s fľašou whisky a značkovým parfomom. Nestretávali sme sa pravidelne, o jej živote som toho nevedela veľa. Ivana bola vždy dokonale upravená. Dlhé blond vlasy jej padali vo veľkých vlnách na pleciah. Bola štíhla ako prútik. Nikdy som sa jej na to nepýtala, ale určite mala chirurgicky zväčšené prsia a upravené pery. Vyzerala ako modelka z Playboya – trochu vyzývavá, ale tak vkusne. Dnes mala vlasy starostlivo vyžehlené a tvár jej zdobil bezchybný mejkap, hoci mala na sebe iba značkovú teplákovú súpravu. Zrazu som pocítila túžbu zistiť o nej viac.

„Spomínala si nejakú robotu,“ začala som opatrne a dopila zvyšok studenej kávy.

Rýchlo si priložila pohár k perám, akoby sa chcela odpovedi vyhnúť, a pritom len mávla rukou. „Ešte trochu mi nalej,“ zahovorila.

Postrehla som, ako sa nervózne pozrela na hodinky. Určite boli drahé, pomyslela som si. Okolo ciferníka aj na zlatom remienku sa ligotali malé kamienky.

„Ponáhľaj sa niekam?“ zisťovala som. Bola som zvedavá.

„O ôsmej začínam,“ prehodila a uhýbala očami.

„Si sestrička?“ vyhrkla som nadšene. Ani neviem, prečo mi napadla práve táto profesia.

„Ak chcú, budem aj sestrička,“ dodala záhadne a žmurkla.

Ostala som v pomykove. Čím ďalej, tým viac ma Ivana začala zaujímať. Bola som ňou taká zaujatá, že som zabudla aj na Viktora.

„Nerozumiem,“ pokrútila som hlavou a sledovala ju ako jastrab korisť.

„Muži, zlatko, muži,“ zasmiala sa hrdelne.

Buď som bola fakt taká sprostá, alebo mi nedochádzalo, o čom hovorí. Musela som sa tváriť dosť divne, no bolo zjavné, že sa na mne dobre bavila.

„No čo tak na mňa pozeráš?“ rozhodila rukami.

A potom mi to došlo. „Ty si...“ zháčila som sa. Nechcela som ju nijako uraziť.

„Áno, občas robím eskort,“ odvetila úplne pokojne a prečesala si vlasy prstami. „Ale primárne sa venujem live chatu,“ dodala. „Vieš, kvôli malej. Keď je u mňa, ráno ju odnesiem do škôlky, a potom do štvrtej som na internete. Potom sme spolu. Keď je u otca, tak riešim eskort,“ doplnila.

Počúvala som ju s otvorenými ústami. Netušila som, čo je to live chat. Možno mi v tej chvíli zamrzol aj krvný obeh. Hovorila o tom tak prirodzene, akoby mi rozprávala, čo včera nakúpila v obchode. Na jej tvári sa neobjavili žiadne rozpaky, akoby pojem hanba v jej svete vôbec nemal miesto.

„Asi som ťa poriadne zaskočila. Vidím, že si prekvapená. Alebo zhnusená?“ poznamenala viac pre seba ako pre mňa a pozrela mi do očí.

„Nie, nie, to vôbec. Ja len...“ červenala som sa aj za ňu. Nenachádzala som slová. Prekvapená bol slabý výraz. Zhnusená určite nie, možno šokovaná. Nezvykla som ľuď súdiť a Ivaninu minulosť som nepoznala.

„Práca ako každá iná,“ dodala a prevrátila do seba zvyšok vína. „Súdiť ma nemusíš, na to sú tu iní,“ dodala tvrdo.

Najprv som si myslela, že je urazená, ale potom mi došlo, že to bola len obrana.

„Je to tvoja vec,“ rozhodila som rukami a uhýbala pohľadom. Toto nebola bezpečná téma. Ponorila som pery do vína. Premýšľala som, ako z tejto trápnej situácie vyklúčkovať. Vyriešila to za mňa.

„Ďakujem za víno. Musím už ísť,“ vstala a jemne mi položila dlaň na plece.

„Drž sa,“ odvetila som s úsmevom. Nič vhodnejšie mi nenapadlo. Odprevadila som ju k dverám.

„Váž si, čo máš doma,“ prehodila odrazu a nahodila silný úsmev.

Použité poháre som vložila do umývačky. Schytila som do ruky mobil – na displeji svietilo 19:30. S malou dušičkou som vytočila Viktorovo číslo. V žalúdku som mala kamene, po tele mi prechádzali vlny chvenia. Stále bol nedostupný.

Kde si? Pýtala som sa v duchu dookola.

Vybičovaná nervami som prešla s cigaretou na balkón. Nervózne som potaľhovala z čoraz kratšej cigarety, zatiaľ čo moje obavy rástli s každou ďalšou minútou.

Zasekla som sa v akomsi čakajúcom móde, večne hypnotizujúci mobil. Nepomohla mi ani sprcha, na jedlo som nemala pomyslenie. Ponevierala som sa po byte ako cudziniec. Vyzerala som von oknom, dúfajúc, že začujem zvuk nášho auta.

Čas pokročil. Pomaly ma premáhala únava. Nechcela som zaspať v prázdnej manželskej posteli, tak som si ľahla na gauč v obývačke, prikryla sa dekou a otupene civela na obrazovku. Spánok mi podchvíľou sadal na viečka, no za každým som sa strhla pri akomkoľvek zvuku z ulice. Ako splašená som vyletela z gauča a bežala k oknu. Pripadala som si ako blázon. Zvieralo mi vnútornosti. Môj šiesty zmysel mi našepkával, že sa deje niečo zlé.